

Cinema popular, de fa 40 anys...

La història. De Toledo a Marbella, avui. Curro, fracassat venedor de robots de cuina, promet les millors vacances d'estiu al seu fill Nico si treu excel·lents a les notes del curs, el problema és que el nen ho fa i Curro haurà d'improvisar.

Les formes. El cinema popular de 'El mejor verano de mi vida' res té a veure amb la cultura popular que defensava l'italià Antonio Gramsci,

materialista històric amb sentit crític allunyat del sentimentalisme petit burgès. De fet, la comèdia coescrita i dirigida pel barceloní Dani de la Orden (1989) treu la pols a les pel·lícules de quan el Paco Martínez Soria i l'Alfonso Paso senyorejaven la cartellera 'popular' fa 40 anys. Vaja,

humor recalitrant pretesament càustic amb els gustos d'una elit esnob. Per exemple, a 'El mejor verano de mi vida' qui rep la sonora clatellada popular és la cuina d'autor i els seus plats moleculars. Dani de la Orden i la seva ordre d'artesans televisius adapten 'Sole a catinelle', comedieta italiana del 2013, cuinant un arròs a la toledana en favor de la família unida segons l'angoixat i emparat Nico (és qui viu 'el mejor verano de mi vida'). Amb format de 'road

movie' patern-filial a bord d'un atrotinat Citroën Tauró vermell, el Curro i el Nico tasten els detritus de la corrupció empresarial, les claudicacions protectores a favor-i-contra de les filles úniques, la tòpica solidaritat sindical, més el rebuig visceral a l'imperi virtual de les 'tablets' omnipresents. Tan fàcil, tan tòpic. Malgrat tot, em quedo amb la sinceritat i la versemblança me-

lodramàtica de l'actriu canària Toni Acosta, capaç de plantar cara a les galtes picaresques d'un Leo Harlem monologuista, que fa el poc que pot per donar el pego d'actor. Al seu costat, fent la viu-viu alimentària, espècimens catòdics com l'Artur Vallés, Berto Romero. Pobrissons. Qui mana, paga. Lle-

El mejor verano de mi vida

Director: Dani de la Orden.

Intèrprets: Leo Harlem, Alejandro Serrano.

Espanya, 2018.
90'. JCA Alpicat, Funatic Lleida.

vat del Puigdemont.

El fons. La família unida sobreviu unida. A les vacances, desunides. **La imatge.** Curro, Nico i algú més, arrossegant el Citroën per a que arrenqui.

La frase. 'No se pueden prometer cosas que no se pueden cumplir', avisa la mestra. Fal·làcies. ¿De què viuen, sinó, polítics i polítics?

La recomanació. Crispetes ensucrades i/o salades per a consum intern populista.